

Sygn. akt IV CSK 107/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M. Z. i V.T.

przeciwko Agencji Mienia Wojskowego w Warszawie i Skarbowi Państwa

- Prezydentowi Miasta Gdańska

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 września 2015 r.,

na skutek dwóch skarg kasacyjnych: powodów i strony pozwanej Skarbu Państwa

- Prezydenta Miasta Gdańska

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 863/12,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powodów do rozpoznania

2. zasądza na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa po 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych od każdego z powodów tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego

3. przyjmuje do rozpoznania skargę Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Gdańsk

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów M. Z. i V. T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powodowie powołali się na przyczyny kasacyjne wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., jednakże żadna z nich w rozpatrywanej sprawie nie zachodzi.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie

o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy określony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.). Takim zagadnieniem nie jest wskazana przez skarżących kwestia możliwości pomniejszenia odszkodowania przysługującego z uwagi na brak możliwości zwrotu wywłaszczonej nieruchomości o kwotę odszkodowania przyznanego wcześniej za wywłączoną nieruchomość, a nie odebranego przez uprawnionych.

Nie istnieje także, wbrew stanowisku skarżących, potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 361 § 2 k.c. w zakresie zasady *compensatio lucri cum damno*, skoro jest to problematyka szeroko omówiona w każdym komentarzu do art. 361 k.c. oraz opracowaniach podręcznikowych.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej jej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz studiowania akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania określonych przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami ich interpretacji lub też wykazania oczywistych widocznych na pierwszy rzut oka błędów subsumcji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Powodowie nie wykazali tego rodzaju kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.